

Eleva: Seci Maria Izabela

Clasa: a VII-a A

Scoala Gimnaziala „Nicolae Crevedia”

Com. Crevedia Mare, judetul Giurgiu

O zi din viitorul comunei mele

Era o dimineată senină de vară, în anul 2050. Soarele abia se ridicase peste dealuri, colorând cerul într-un amestec cald de portocaliu și roz pal. M-am trezit devreme, ca de obicei, în casa mea de pe vale, în comuna în care am copilărit și care, în timp, se transformase într-un adevărat colț de rai. M-am întins alene în patul cu miros de lemn proaspăt lăcuit și am deschis fereastra larg, lăsând să pătrundă aerul curat al dimineții.

Era un aer diferit, curat, proaspăt, parfumat cu miros de tei înflorit și răcorit de adierea blândă care venea dinspre pădure. Păsările ciripeau vesele în copacii din grădină, iar din depărtare se auzea, ca un ecou discret, sunetul trenului electric care trecea agale prin sat. Nici urmă de zgomot de mașini, nici praf sau agitație, doar liniște, natură și un sentiment profund de apartenență. M-am îmbrăcat în grabă, cu acea bucurie simplă a începutului de zi, și am ieșit în curte. Drumul din fața casei era acum asfaltat frumos, cu trotuare late, bordurate de flori colorate și piste pentru biciclete care duceau până în centrul comunei. Am luat bicicleta mea electrică, silențioasă și ușoară, și am pornit într-o plimbare matinală, simțind vântul jucându-se cu firele de păr.

Pe drum, am trecut pe lângă școala unde am învățat când eram copil. Clădirea era de nerecunoscut: geamuri mari, din sticlă inteligentă care se adapta automat la lumină, panouri solare lucind discret pe acoperiș, și înăuntru, am putut zări printr-un geam, copii învățând cu ajutorul realității virtuale. Nu mai existau caiete groase, dictări sau cretă pe tablă, ci table interactive, căști VR și profesori care ghidau elevii în călătorii educaționale prin timp și spațiu. Mi-am amintit cu nostalgie de zilele noastre de iarnă, când stăteam cu mâinile înghețate în clasele reci, dar pline de râsete și prietenii. Am pedalat mai departe și am ajuns în piațeta din centrul comunei. Acolo era viață. Tarabe frumos aranjate, cu legume culese de dimineată, miere de la stupinele din apropiere, brânză de casă, pâine coaptă în cuptoare cu lemne și produse tradiționale făcute de mâinile harnice ale localnicilor. Câțiva turiști, veniți cu mașini electrice sau pe biciclete, făceau poze, gustau, întrebau și se mirau de armonia locului. Comuna noastră devenise un exemplu, un model de sustenabilitate, de echilibru între natură și tehnologie.

Am trecut apoi pe lângă parcul nou, un spațiu larg și verde, cu alei umbrite, locuri de joacă alimentate de energie solară și bănci confortabile unde bătrânii povesteau despre vremuri apuse. Copiii se dădeau pe tobogane inteligente care își schimbau forma în funcție de jocurile lor, iar într-un colț, o bibliotecă digitală permitea oricui să împrumute cărți doar printr-o scanare rapidă cu telefonul. Mi-a plăcut să văd cum tehnologia se împletea firesc cu viața de zi cu zi, fără să o înlocuiască, ci îmbunătățind-o.

umbrelă de pânză, și am discutat despre viitorul comunei. Despre cum putem face și mai multe: să plantăm mai mulți copaci, să atragem tineri cu idei, să protejăm meșteșugurile vechi și să le integrăm în economia locală. Nu mai exista acea frică surdă că „satul va muri”, așa cum se vorbea odată. Dimpotrivă, simțeam cu toții că satul renaște, din rădăcini, din voință, din iubire pentru loc și oameni. Cei plecați în străinătate începeau să se întoarcă. Nu doar în vacanță, ci pentru totdeauna. Își făceau case, deschideau mici ateliere, cafenele, brutării sau centre de creație. Tinerii veneau cu idei noi, dar respectau ceea ce era vechi și valoros. O generație nouă, cu rădăcini adânci și viziune clară.

Spre seară, am urcat pe dealul din spatele casei. Acolo, de sus, comuna se vedea ca o poveste. Luminile blânde, străzile curate, grădinile îngrijite, copiii care încă se jucau, oamenii care se plimbau în tihnă, totul respira pace. Mirosea a pământ cald, a iarbă proaspăt cosită și a pâine scoasă din cuptor. O lume nouă, dar și veche în același timp. Un loc în care prezentul și trecutul conviețuiau în armonie.

Și m-am gândit, privind de sus, cu inima plină:
„Da, viitorul nu ne-a uitat. L-am construit împreună, pas cu pas. Și e frumos.”